

CHẠY TRỐN! (1)

(Tâm bút)

*/ MỘT.

Từ hơn tháng trước đã nghe đứa con trai nói:

-Con sắp có vài ngày nghỉ, định đưa Mẹ đi Santa Ana thăm Bu. Con và Pâques dự trù mướn một căn nhà trên núi, mọi người tìm niềm vui gia đình bên nhau...”

Tôi thấy rất mệt cả tâm hồn lẫn thân xác sau một tháng đắm chìm trong thuốc ngủ, muốn từ chối; nhưng rồi, đã hơn 8 tháng từ sau 1/1/2020 không nghe tin tức gì của mẹ con Kiều My; nhất nữa, theo nhận định sáng suốt và công bình của người-mẹ-nhà-văn, lại nhìn ra rõ tình thương sâu kín đứa con trai dành cho mẹ, nên nhận. (Nói đúng hơn là tôi đang muốn tìm cho chính mình “một cuộc trốn chạy!”)

Đêm qua Phan Diên gọi cho tôi:

-Tháng trước BG từ chối nghe điện thoại, tôi đâm hoảng, nghĩ, “*Phải có cái gì ghê gớm lắm xảy ra mới khiến người đàn bà thép này gục ngã?*”

Phan Diên cũng nói:

-Từ thuở giao thiệp đến nay đã 23 năm, chưa một ngày tôi thấy BG vui, biến cố này tiếp liền biến cố khác, không bao giờ ngừng nghỉ. Tôi đến phải “*sợ BG!*” Vậy mà qua chữ nghĩa, BG toàn phô bày cái Đẹp. Đó là điểm rất hay của BG. Cho dù một mẩu trái tim tan nát hay một sự thật xé lòng, độc giả vẫn bị xúc động bởi tính chất chân thật và những con chữ trong sáng. Như hôm qua, đọc bài Cái Nhận Từ Văn Chương, tôi rất xúc động. Nhưng tôi tin, chẳng vì thế mà độc giả KHÔNG hình dung ra được bề trái khắc nghiệt ẩn núp tận sâu dưới các dòng dịu dàng BG đã viết.

Tôi cười buồn:

-Văn dĩ tải đạo” mà anh! Nếu không đem được cái thanh cao của Văn Chương đến cho người đọc thì BG cũng quyết không bao giờ “xài” các con chữ trên những phôi bày trần trụi thô tục.

*

**

*/ Tư tưởng “chạy trốn” thứ nhất lù lù lộ mặt khi thoát bước chân vào nhà Kiều My.

Thấy vẻ bơ phờ ủ dột của em, tôi vội đưa ra cái vòng đeo tay (mà em nhờ San xin tôi ngày hôm trước), nói:

“Tặng Bé, giữ làm kỷ niệm.”

(Giải thích):

“Cặp vòng bằng vàng, mỗi chiếc một lượng, chị theo Mẹ đi đánh ở một tiệm vàng tại Sài Gòn năm 2001. Năm 2016, về Dalat dự đám cưới Âu Cơ, cưới ra một chiếc mừng nó. Còn chiếc này tặng luôn cho Bé.”

Kiều My có vẻ ngần ngại không nhận. Tôi cười:

“Nếu không cho Bé thì trên đời còn ai đáng để chị cho món nữ trang cuối cùng chị đang nắm? Quan trọng là có bàn tay Mẹ từng nắm trên đó. Bây giờ là linh hồn, chị nhường cho Bé, Mẹ sẽ theo mà phù trợ Bé.”

(Vừa nói, tôi vừa giúp Kiều My đeo vào năm ngón trái).

Chỉ vui một chốc... (Việc đòi biến chuyển nhanh hơn một cái chớp mắt! Ví dụ điển hình là con Virus Vũ Hán!)

Khi tôi bảo:

“Chiều nay mình đến nhà anh chị Âu nghe, có anh Phan Diên từ Bakersfield lái xe 3 tiếng ra Santa Ana và cả anh Peter nữa...”

Tức thì Kiều My đáp, giọng cộc cằn bực bội:

-Thôi, Bé không đi!

Tôi cố gắng:

-Nhưng chị đã lỡ nhận lời mời cơm của các anh ấy, hẳn nhiên ai cũng biết luôn luôn sẽ có mặt Bé bên cạnh chị.

Cô em bắt đầu to tiếng:

-Bé không muốn nhìn mặt chị Vân nữa. Cả bạn bè chị, cũng đừng đem Bé đi theo gặp!

Biết em gái đang bệnh nhưng tôi vẫn thấy hoảng; (cái hoảng rất ê chề khởi đầu ở San Jose từ một tháng trước theo tình cảm nát tan giữa con-gái-con- trai).

*/ Cũng vì vậy mà lúc vừa đặt chân lên thềm nhà anh Đặng Văn Âu, tôi nói ngay ý nghĩ vừa xẹt qua trí:

-Hôm nay mồng Một tháng Bảy âm lịch, chưa gì mà đã xui quá, em xin ngủ lại nhà anh một đêm để xả cái xui!

Anh Âu la to:

-Em là em gái anh, ngủ lại cả tháng cũng được.

Suốt buổi chuyện trò, nghe hai ông anh đối đáp các đề tài chính trị, nổi tung quần trong tôi đậm càng thêm nặng.

Tôi ngồi im, vừa nhớ căn phòng ở San Jose, vừa sợ hãi nghĩ đến điều sẽ quay về đó.

Cũng sợ luôn không gian đìu hiu tẻ lạnh của căn nhà Kiều My...

(Tính cách trẻ thơ Mẹ dạy vẫn không bỏ được, mồng Một âm lịch xảy ra điều gì thì cả tháng sẽ y như vậy!)

Giữa những cốc bia lạnh với toàn các mẫu chuyện thời sự tẻ ngắt, tôi đưa nhận xét:

-Tụi Tàu lúc này đang bị cả thế giới tẩy chay, nhưng không vì thế mà em phủ nhận câu nói của Khổng Tử là rất đúng “Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ.”

Phan Diên tiếp:

-Rất đồng ý với BG!

Anh Đặng Văn Âu la lên:

-Sao lại đúng? Chính câu nói này mới làm tụi CS Tàu nảy sinh tham vọng “bình thiên hạ”! Phải là người như ông Donald Trump mới đập tan được tư tưởng điên cuồng ấy!

Tôi đâm chung hứng, nhìn sang Phan Diên thấy cũng rất đang chung hứng. Ý nghĩ “ngạc nhiên” (theo anh Âu) cứ lờn vờn trong óc.

Tôi vốn chán ngấy các tranh cãi về nhân vật Donald Trump kể từ bốn năm trước, định rời bàn đứng lên gọi cho San, nhưng rồi cũng cố gắng chống chọi trước vẻ nổi giận của anh Âu và sự thông cảm sâu sắc của Phan Diên.

Tôi uể oải phân tích:

-Câu nói Khổng Tử mang ý nghĩa rõ ràng của CÁCH TRỞ THÀNH “MỘT CON NGƯỜI XỨNG ĐÁNG”, thứ tự trên từng bước bậc. Hay, muốn rõ nghĩa hơn, phải nói nôm na thế này:

+ Con người, bước thứ nhất cần phải học là TỰ TU THÂN (có nghĩa *"sửa đổi cá nhân và bản chất mình sao cho được đúng"*).

+ Qua khỏi bước Tu Thân một cách hoàn hảo mới NÊN nghĩ đến điều TỀ (*thu xếp*) cái Gia đình vợ chồng bé nhỏ.

+ Gia có được Tề đàng hoàng mới CÓ THỂ nghĩ đến điều Trị quốc (*"lãnh đạo đất nước"*).

+ Đất nước có an (*dân trí dân sinh vươn cao*) thì điều BÌNH được THIÊN HẠ (“*Thu phục lòng quý trọng của toàn thế giới*”) nói theo kiểu thời nay; vào thời Khổng Tử, “*thiên hạ*” chỉ gom trong phạm vi hạn hẹp của một nước Tàu bị xẻ chia tranh giành giữa nhiều nước nhỏ –gọi “*chư hầu*”) hẳn là nổi đương nhiên!”

Anh Âu lớn giọng:

-Tập Cận Bình lập ra các viện Khổng Tử trên vô số đại học ở Mỹ bị ông Donald Trump đánh sập hết.

Tôi gật:

-Chỉ là chiêu lừa bịp lẫn nhau của các anh Tàu phù hám danh, các anh Mỹ trắng hám lợi! Chứ Khổng Tử mà sống dậy, hẳn sẽ rất xấu hổ nhìn tư tưởng mình đang BỊ DÙNG để chửi vào mặt một tỷ tư người Trung quốc. Cái Hay trong câu nói Khổng Tử, cách nào đi nữa, em cũng KHÔNG phủ nhận. PHẢI Tu Thân trước đã! Cả ông chủ tịch Tàu lẫn ông Tổng Thống Mỹ, chẳng anh nào thoát sinh ra đã là thần thánh để không cần qua bước Tu Thân thứ nhất. Đàng này, hai cái thân trần tục, hai cái đầu đầy tham vọng, điên cuồng theo mộng làm bá chủ thế giới, đi ngược câu nói người xưa từ chữ “Bình Thiên Hạ” trở lên, làm sao nhớ nổi chữ Tu Thân khởi đầu trong “BÀI HỌC LÀM NGƯỜI” Khổng Tử đã đề ra?

Phan Diên tiếp liền ngay sau câu tôi nói:

-Thật đúng! Thời đại này hiểu SAI, hiểu KHÔNG TỐI, hoặc CÓ TÌNH lợi dụng, bóp méo tư tưởng Khổng Tử.

Trong một thoáng vắng mặt anh Âu, tôi nói nhỏ với Phan Diên:

-Chóc nữa từ già, xin cho BG quá giang về nhà Kiều My.

Phan Diên hiểu liền ý tôi...

(VẬY MÀ!) khi Phan Diên ra về, tôi lại loay hoay không muốn rời nhà anh Âu.

Phan Diên nháy mắt, anh Âu lôi kéo:

-Lúc này em bảo hôm nay Mông Một, em muốn xả cái xui bằng cách ngủ nhà anh chị? Với lại về nhà Kiều My, nhớ chúng nó đi chơi hết, em đứng ngoài đường mà chờ à?

Thật nhanh, tôi nhìn ra ngay “cái gì đang nhô姆 dậy giữa ngực”. Rõ ràng tâm tư tôi đang bị dao động dữ dội. Tôi cần “một chỗ trốn!”

*/ HAI

Đêm tại nhà anh Âu, nằm trên sofa (chỗ từ căn phòng máy lạnh bít kín có cái giường to rộng), những lần gân rất căng của trái tim và đầu óc giãn dần, nhịp thở dần hồi đều đều trở lại.

“*Sự tĩnh lặng hạnh phúc*” của một cặp vợ chồng già KHÁC HẸN với “*sự tĩnh lặng đều hiu ghê rợn*” trong cuộc sống mẹ con Kiều My, lại càng RẤT KHÁC với “*sự tĩnh lặng đầy náo động thần kinh*” ở căn nhà San Jose.

“*An cư lạc nghiệp!*” ông bà xưa vẫn nói.

Điều suốt đời tôi đi tìm CHÍNH LÀ sự “an cư” mà KHÔNG (cần) “lạc nghiệp”. Ý nghĩa chữ “An” quan trọng nổi bật TRÊN CẢ chữ “Cư” vừa nói. Còn Văn chương Âm nhạc ĐÃ LÀ máu huyết chảy trong cơ thể, tôi nào cần tìm đâu xa xôi?

Mơ hồ quá, những lời viết chỉ là sự chụp bắt thật nhanh giòng tư tưởng lung tung lộn xộn, chẳng biết cách nào phân tích suông sè. (Nhưng thú thật, khi viết đoạn này, tôi thấy mình đang ứa nước mắt thương cho mình, cho em gái, cho đứa con Kiều My, cho luôn bốn-đứa-con- trai-con-gái-con-dâu-con-rẻ mãi đang còn lặn độn với chữ An Cư vừa viết!) Mà, cũng khó giảng giải chữ AN theo “*cái nhìn bình thường thiên hạ*” (luôn cả con cái), nên đành phải Let It Be tất cả! Cái gì đến cũng sẽ RÁNG BÌNH THẢN mở to mắt mà nhìn.

(Cách đây ba đêm ở San Jose, đang ngồi viết dở dang bài Cái Nhận Từ Văn Chương thì đứa con rẻ gõ cửa xin vào trò chuyện.

Suốt buổi tôi chỉ im lặng, thân xác và tâm trí vô cùng mệt mỏi theo một đề tài tôi đã quá quen thuộc! Chỉ một lời đáp cho toàn thể vấn đề nó đưa ra hơn nửa tiếng:

-Chẳng ai biết được tai ương nào xảy đến cho mình phút giây kế tiếp, và cũng chẳng ai né tránh nổi tai ương một khi nó đến, TRỪ RA là người CÓ đạo đức. Ngày 31/12/2019 cả thế giới hân hoan đón chờ năm mới, bốn mẹ con mình cùng đi Bé đi xe lửa từ San Francisco về San Jose vui thú là thế! Vậy mà qua đầu năm 2020 xuất hiện con Virus Vũ Hán, toàn cầu đều điêu đứng. Có biết bao người hoàn toàn suy sụp, bao tài sản đất đai bị nước cuốn trôi trong trận lũ kinh hoàng bên Tàu hiện tại. Xá gì cái nhà bé nhỏ mình đang chung sống! Tranh chấp sâu xé nhau từng lời nói làm chi cho cạn tình ruột thịt? "Người" chửi "mình", hay "mình" chửi "người" thì trước hết, thấy vết dơ nằm trên miệng "kẻ chửi".

Con ở đây hơn hai năm, đã rõ con người Mẹ ra sao. Ngoại trừ Văn Chương và sự cố gắng tìm an toàn cho các người thân chung quanh, Mẹ chẳng cần gì khác. Thấy Mẹ đau chút nào tha thiết với danh vọng tiền bạc. Duy chỉ một nỗi buồn lớn lao đè nặng trái tim với câu luôn luôn "tự hỏi": *“Tại sao hai đứa con mang cùng giòng máu Mẹ lại KHÔNG CÓ được lòng độ lượng của Mẹ?”*

Độc mỗi lòng Nhân, con ơi, chỉ mỗi lòng Nhân mới giúp mình thoát được con Virus vẫn còn đang hành hạ thế giới.)

*/ BA.

Phải viết thật rằng, có rất nhiều điều trong cuộc sống thực tế Ở THỜI ĐẠI này, tôi hoàn toàn không nghĩ ra (hay gọi cách khác là “dốt nát!”) Vô số người tưởng rằng tôi “rất mạnh”! Luôn cả tôi cũng nghĩ “không có gì làm mình sợ hãi”. Vậy mà... (tất cả đều sai, chính tôi cũng sai, bởi vì) rõ ràng là tôi run rẩy mỗi khi nhận chân ra MẶT THẬT của sự “không bao giờ” ấy. Lấy hai ví dụ làm biểu tượng:

1/ Không bao giờ tôi nghĩ sẽ nghe được chữ “Ông” xa lạ (thay vì chữ Anh dịu ngọt) Âu Cơ dùng gọi tên đứa con trai.

2/ Không bao giờ nghĩ nổi những câu nói phũ phàng của con trai về đứa em gái duy nhất...

Cái “không bao giờ” ấy bây giờ lại là ĐIỀU CÓ THẬT.

Đó mới chỉ là hai ví dụ nhỏ... Nhỏ, mà có khả năng làm rỉ máu trái tim NHIỀU hơn SO VỚI mấy chục năm máu rỉ từ những vết thương nhận của Cuộc Đời.

Nhớ, một sáng cận Tết Mậu Tuất (Jan 27/2018), đi với chú em Diêu Cự lên Núi Hòn Bà ở Cam Lâm, Nha Trang. Ngang cây số 31, tôi bất thần bị cuốn hút vào cảnh sắc u hoài nơi đó. Không gian lãng đãng. Cây cối trùng điệp. Núi rừng đìu hiu buồn thảm. Ngẩng nhìn dãy núi lam trước mặt, thấy trái tim cơ hồ thất lạc. Núi nằm xoải dưới bầu trời

mây trôi u ám, vẽ hình ngay trong trí tôi khuôn mặt buồn rười rượi của bà mẹ Âu Cơ, nơi mắt có hai giọt lệ chảy dài đã gần một thế kỷ... Tôi bật la với Cụ:

“Đây là Quê Hương chị! Con cái sâu xé lẫn nhau nhiều bao nhiêu thì lòng Mẹ càng tan nát bấy nhiêu!”

*/ Bây giờ, gần cuối tháng 8/2020, tại nhà anh Bằng Phong Đặng Văn Âu ở Nam Cali, viết đoạn này, tôi mới THẬT SỰ HIỂU “thế nào là sự nã nề chịu đựng” toát ra từ đáng-hình-dãy-núi-lam-buồn-bà-mẹ-Quê-Hương tình cờ nhìn thấy buổi chiều lãng đãng năm kia.

[]

(Xem tiếp “Chạy Trốn”! Bài 2)

Trần Thị Bông Giấy
(Bài viết xong tại San Jose, Chủ nhật Aug. 23/2020 5:24 sáng).
[]